

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΣΕ ΚΡΥΦΟΝ ΗΧΟ

*Et quasi cursores vitae,
lampada tradunt...*

*Κρατῶ λαμπάδα φωτεινή,
κάποια τοῦ Νοῦ λαμπάδα,
ποῦ χύνει θεία φεγγοβολή,
ἀπόκοσμη λαμπράδα.*

*Λαμπάδα ποῦ τὴν κράτησε
κι' ἄλλος τῆς γῆς διαβάτης,
ποῦ τοῦ ἔφεγγε κι' ἐπάτησε
στὴ θεία κατοικία της.*

*Λαμπάδα ποῦ τὴν πῆρα ἐγὼ
κι' ἔχει περάσει ἐκεῖνος.
ποῦ μόνον μὲ τὸ φῶς της ζῶ
καὶ θὰ τὴν δώσω τίνος ;...*

*Πέρασε ἐκεῖνος· καὶ ἐγὼ
κάποτε θὰ περάσω
καὶ τὴν λαμπάδα ποῦ κρατῶ
σιτὸν τάφον θὰ τὴν χάσω.*

*Λαμπάδα ὅπου χύνει φῶς
σιτὰ σύμβολα τοῦ κόσμου,
ποῦ βλέπει ἀπ' τ' ἄγνωστο ἐμπρός,
πλανᾷ κι' ἐμὲ τὸ φῶς μου.*

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

Η ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

οπος, ἐνθα οἱ
κριτικοί—ἐννοῶ
τοὺς ἀπὸ «χρο-
νογραφικοῦ κα-
θήκοντος» αὐ-
τοσχεδίου καὶ
προχείρους —
εἶνε ἀφθονώ-
τερα προϊόντα
ἀπὸ τοὺς καλ-
λιτέχνας ἢ μάλ-
λον ἀπὸ τὰ

ἔργα των—δὲν εἶνε ὅλως ἀκίνδυνος δι' ἕνα κρίνοντα·
κινδυνεύει νὰ ἐκληφθῇ ὡς κενολογῶν. Παρ' ἡμῖν
κριτικὴ εἶνε διὰ τοὺς πολλοὺς ἀπλὴ ἀπαρίθμησης,
τῇ βοηθείᾳ τοῦ καταλόγου, τῶν ἔργων, κεκαρυκευ-
μένη ἐδῶ κ' ἐκεῖ μὲ κοσμητικὰ ἐπίθετα τὰ ὅποια ἐκ
τῆς συχνῆς χρήσεως ἔχουν ἀποκτήσει πλέον πα-
λαιοντολογικὴν ἀξίαν. Ἡ τακτικὴ αὕτη πρέπει νὰ
λείψῃ καὶ δὲν εἶνε ἴσως ἀπροσδιόνυσος ἡ σύστασις
πρὸς τοὺς φίλους διευθυντάς των ἡμερησίων φύλ-
λων νὰ ἀνακόψωσι τὸ... ἀριθμητικὸν μένος τῶν
κριτικῶν των.

Ἡ ἐκθεσις τοῦ Δημαρχείου — ὁ παραλληλισμὸς
ἐπιβάλλεται πῶς, ἀφοῦ ἤνοιξαν αἱ δύο ἐκθέσεις
σχεδὸν ταυτοχρόνως — δὲν ὑπερτερεῖ βέβαια τὴν
τοῦ Παρνασσού, οὔτε εἰς ποσόν,—ἀν καὶ αὐτὸ μᾶς
εἶνε ἐντελὲς ἀδιάφορον — οὔτε εἰς ποιόν. Εἶνε
πάντοτε αἰσθητὴ ἀπὸ μίαν καλλιτεχνικὴν ἐκθεσιν ἡ
ἀπουσία ἐνὸς Ἰακωβίδου, ἐνὸς Λύτρα. Ἐν τούτοις

ἂν ἀναλογισθῇ τις ὅτι ἡ Ἑλλ. Τέχνη, ἢ μᾶλλον
ἡ Ἀθηναϊκὴ—διότι οἱ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος δὲν φαί-
νονται ἀπὸ τίνος πρόθυμοι νὰ ἐκθέτουν ἐν Ἀθή-
ναις — δὲν δύναται νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς τρεῖς ταῦτο-
χρόνους ἐκθέσεις, ἢ ἐκθεσις τοῦ Δημαρχείου εὐα-
ρεστεῖ καὶ δίδει νέας ἐλπίδας ὅτι τὸ καλλιτεχνι-
κὸν αἶσθημα παρ' ἡμῖν τείνει νὰ διασπάσῃ τὰ δεσμὰ
τοῦ κάλυκος καὶ νὰ ἀναδειχθῇ εἰς ἀνθύλλιον ἐπέ-
ραστον.

Μόλον ὅτι ἡ νέα αἶθουσα τοῦ Δημαρχείου δὲν
εἶναι κατάλληλος διὰ καλλιτεχνικὴν ἐκθεσιν —
salon par force — ὀλίγα εἶνε ἐν τούτοις τὰ ἀδι-
κούμενα ἔργα ἢ τὰ κερδίζοντα, ἤθελον νὰ εἴπω, ἐν
τῇ σκιᾷ, διότι τὸ φῶς θὰ ἐδείκνυε τὴν γυμνότητά
των. Ὁ διαχωρισμὸς εἰς ἐλαιογραφίας, ὑδατογρα-
φίας καὶ γλυπτικά ἔργα, ὀρθότατος. Ἐν γένει, ἡ
ἐκθεσις τοῦ Δημαρχείου ἀπέδειξεν ὅτι δύναται χω-
ρὶς ἐπιτροπὰς νὰ γείνῃ μία ἀνάρτησις τῆς προκο-
πῆς. Ἀρκεῖ εἰς καλλιτέχνης εὐσυνείδητος. Καὶ
τοιοῦτος ἀνεδείχθη ὁ κ. Ροῖλός, εἰς τὴν ἐργασίαν
τοῦ ὁποίου ὀφείλεται ἡ ἐκθεσις.

Ἐκ τῶν 66 ἐλαιογραφιῶν, εἰκοσι διεκδικοῦν τὴν
πρώτην θέσιν, ὧν δὲ αὐτῶν δεσπόζει ὁ μέγας
πίναξ τοῦ κ. Ροῖλου «ἡ μάχη τῶν Φαρσάλων». Ὁ
κ. Ροῖλός, τείνει νὰ γείνῃ ὁ Détaille τῆς Ἑλλάδος.
Ὁ πόλεμος τοῦ 1897, μὲ τὰ τόσα ἐπεισόδιά του
καὶ τὰς τόσας μάχας του, οὐδένα ἔσχεν ἀντίκτυπον
εἰς τὴν τέχνην. Πλὴν τινῶν ἀτυχῶν ἀποπειρῶν,
μόνος ὁ κ. Ροῖλός ἐνεπνεύσθη καὶ ἀπεικόνισε μά-
χας τοῦ ἀτυχοῦς ἐκείνου πολέμου, παρακολουθήσας
ἐκ τοῦ σύνεγγυς αὐτόν. Καὶ ἐφιλοτέχνησε «τὰ Δε-
λέρια», τὰ «Γεντζέλια» καὶ τὰ «Φάρσαλα» μετὰ πιστό-
τητος σχεδὸν τελείας. Ὁ πίναξ τῶν Φαρσάλων,
μὲ τὸν Διάδοχον σπεύδοντα εἰς τὴν γραμμὴν τῶν
μαχομένων, παρακολουθούμενον ὑπὸ τοῦ ἐπιτελείου
του καὶ χαιρετῶμενον ὑπὸ τῶν πλησιεστέρων στρα-
τιωτῶν, ἐνῶ ἀπώτέρω ἐκρήγγνται ὀδὶς, εἶνε πίναξ,